

ת"פ 30913/03/16 - מדינת ישראל, שלוחת תביעות אילת נגד אמג'ד ח'טיב

בית משפט השלום באילת

ת"פ 30913-03-16 מדינת ישראל נ' ח'טיב
בפני כבוד השופט יוסי טופף

המאשימה:	מדינת ישראל שלוחת תביעות אילת
נגד הנאשם:	אמג'ד ח'טיב ע"י ב"כ עו"ד אייל לביא הסנגוריה הציבורית

הכרעת דין

פתח דבר

1. בהתאם להוראות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע כי מצאתי לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

האישום ותשובת הנאשם

2. כתב האישום ייחס לנאשם עבירות של תגרה שלא כדין במקום ציבורי לפי סעי' 191 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ופציעה בנסיבות מחמירות לפי סעי' 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין.

3. בהתאם לעובדות כתב האישום, בתאריך 7.3.2016 בשעה 22:30 בקירוב, ארעה קטטה בסמוך לכתובת רח' החורב 226/1 באילת, בה השתתפו הנאשם, מ ב (להלן: "**המתלונן**") ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה. במהלך הקטטה, הכה הנאשם את המתלונן בראשו, בפניו, בגבו ובחזהו, באמצעות בקבוק זכוכית ושברי הבקבוק. למתלונן נגרמו פצעים מדממים בחזהו, חתך עמוק בפניו באורך 7 ס"מ וחתכים בגבו, שהצריכו תפירה וחבישה בבית חולים. נטען כי במעשיו אלה, השתתף הנאשם בתגרה במקום ציבורי, תקף את המתלונן באמצעות נשק קר וגרם לו חבלות.

4. הנאשם, באמצעות בא-כוחו, אישר שנכח במקום ובמועד שצוינו בכתב האישום, אך כפר במיוחס לו. הנאשם עמוד 1

טען כי המתלונן תקף אותו, בכך שהניח את ידיו על רגליו חרף בקשתו שיחדל מכך. לדבריו, לאחר דין ודברים ביניהם ובקשתו מהמתלונן לצאת מהדירה בה שהו, המתלונן תקף אותו במכת אגרוף בעינו, ואחז בקבוק זכוכית בידו כדי לפגוע בו. הנאשם מצדו דחף את המתלונן על מנת להתגונן מפניו, וכתוצאה מכך נפל המתלונן על כיסא וככל הנראה נחבל משברי אותו בקבוק שאחז.

גדר המחלוקת

5. המאשימה עתרה להרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו, על בסיס המסכת הראייתית שהציגה לבית המשפט, שכללה בין היתר את הראיות הבאות: עדות המתלונן בבית המשפט; הודעות שנגבו מהנאשם, מבעל הדירה שבה ארעה התגרה ומשניים נוספים שנכחו במקום; דו"ח עימות שהתקיים בין המתלונן לבין הנאשם; תיעוד מצולם של החבלות שנגרמו לכל אחד מהם; תעודה רפואית מבית החולים יוספטל אודות הטיפול שניתן למתלונן; דו"ח ופרוטוקול מסדר זיהוי תמונות במסגרתו הצביע המתלונן על תמונת הנאשם כמי שפגע בו ודו"חות פעולה של השוטרים שהוזעקו לזירה ופגשו במתלונן.

6. ההגנה עתרה לזיכוי הנאשם, היות והמאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה הנדרש ממנה להרשעה. נטען כי ככל שהנאשם הפעיל כוח נגד המתלונן הוא עשה כן על מנת להגן על עצמו מפניו, באירוע שהתקיים בתוך בית.

דין ומסקנות

7. מושכלות יסוד הן כי במשפט הפלילי, מוטל נטל השכנוע על המאשימה והיא יוצאת ידי חובתה כאשר יש בחומר הראיות כדי להוכיח את כל יסודות העבירה במידה של למעלה מספק סביר. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, מראיותיהם, ממכלול נסיבות העניין ומאותות האמת שנתגלו במהלך הדיון, לא שוכנעתי שעלה בידי המאשימה להניח מסה ראייתית מספקת, שיש בה כדי לחצות את רף הספק הסביר כנדרש לשם הרשעה בפלילים.

8. מצאתי את פרשת התביעה לוקה בחסר, באופן שאינה מבססת מארג ראייתי שלם בצפיפות הנדרשת להרשעה בפלילים. אמנם, המתלונן בעדותו ובמסדר זיהוי התמונות ייחס לנאשם את פציעתו כתוצאה מתקיפתו, אך גרסתו הייתה מבולבלת, לא סדורה ועוררה ספקות לא מעטים. קשה למתוח קו ברור אחד על בסיס עדות המתלונן, ויתר ראיות התביעה, שמגבש תרחיש ברור המספק הסבר לגרימת החבלות החמורות שנצפו על גופו של המתלונן. התעורר בעיני הספק, האם הנאשם תקף את המתלונן באופן שגרם לו את אותן חבלות, כולן או חלקן, וככל שכן אין בידי לבטל את טענתו כי הגן על עצמו מפניו. עוצמתו של ספק זה מונע, לשיטתי, את הרשעת הנאשם במיוחס לו, במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי.

9. העדות היחידה שנשמעה מטעם התביעה היא עדותו של המתלונן. ככלל, אין מניעה לבסס הרשעה בפלילים על-פי עדותו של עד יחיד, תהא העבירה חמורה ככל שתהיה. כל עוד זוכה עדותו של עד יחיד לאמונו של בית-המשפט ולמלוא המשקל ההוכחתי הסגולי המתחייב מתוכנה - די בה כשלעצמה כדי לבסס הרשעה בפלילים, בכפוף לחריגים הקובעים דרישה של "תוספת" ראייתית לאותה עדות יחידה, אם מכוח הוראה חקוקה ואם מכוחה של ההלכה הפסוקה. הכלל הוא: "**...מקום בו לא קבע המחוקק הסדר ספציפי, אין מניעה פורמלית להרשעתו של אדם על יסוד עדותו של עד יחיד**" (ראו כב' השופט קדמי, **על הראיות**, חלק ראשון, מהדורה תש"ע-2009, עמ' 470). עם זאת, על בית המשפט לבחון את העדות היחידה בקפידה יתרה ולהזהיר עצמו כי עדות יחידה בפניו (ראו שם, בעמ' 471).

10. לא התרשמתי כי המתלונן ביקש לתן עדות שקר, להפליל את הנאשם או לטפול עליו אשם שווא. שוכנעתי, ודומני כי אין על כך חולק, כי המתלונן נחבל קשות באותו המועד והוא נזקק לטיפול רפואי בבית החולים בשל חבלות, שנגרמו לפניו ולחלקי גופו השונים, אשר סימניהן נצפו גם במועד מסירת עדותו בבית המשפט. על אף כל זאת, גרסת המתלונן בעדותו בבית המשפט עוררה ספקות, בין היתר באשר לזיהוי הנאשם כמי שגרם לו את אותן חבלות, ולנסיבות בעטיין נקלע המתלונן לתגרה אלימה בה השתתף גם אדם נוסף, שזהותו וחלקו היחסי באותה תגרה אינם ידועים למאשימה.

11. המתלונן גולל בעדותו גרסה מבולבלת, שחלקים ממנה כלל לא פורטו בכתב האישום ולא נתמכו ביתר ראיות התביעה. לפי דברי המתלונן בעת שהתהלך ברחוב, הוא פגש בשניים, ביניהם הנאשם, אך הוא לא ראה היטב את פניהם, והנאשם דרש ממנו תשלום בסך של 10,000 ₪, אחרת הוא לא יאפשר לו ללכת. לטענת המתלונן בעת שהסתובב ופנה ללכת הוא הוכה בראשו. לדבריו, היו במקום אנשים נוספים. במהלך מסירת עדותו, המתלונן הצביע על הנאשם, כמי שפגע בו בעזרת בקבוק וגרם לו לאותן חבלות על פניו וגופו.

וכך מסר המתלונן בעדותו: "**מתי שהייתי במקום אני זוכר שהיו שני אנשים, לא ראיתי את הפנים טוב טוב. את השני תפסתי את הפנים שלו ככה, השני אני לא יודע איפה הוא. איפה שהייתי במקום הבחור הגבוה (מצביע לכיוון הנאשם) אומר לי 10,000 ₪ אם אתה הולך מפה. היו אנשים מסביב, גם ערבים. אני מסתובב והרגשתי בקבוק בראש שלי (העד מצביע לכיוון הראש). הוא מתחיל מפה (העד מצביע לכיוון הגב ולכיוון הלחי) ובגלל זה אני לא יכול להתגלח. מי שעשה לי את זה זה הנאשם (העד מצביע לכיוון הנאשם)...**" (עמ' 5 לפרוט').

המתלונן אישר שביום 10.3.2016 מסר בהודעתו במשטרה כך: "**אני אגיד לך בדיוק מה שקרה, הייתי בעליה ראיתי את שני הבחורים האלה, אחד שואל אותי לאן אתה הולך אני אמרתי להם שאני הולך לבית שלי, אמרו לי תשלם 10,000 ₪ תעבור**".

ועוד הוסיף: "**הייתי במקום, הוא אמר לי תביא, אתה לא הולך מפה עד שאתה לא מביא כסף. אני הסתכלתי עליו ככה ולא הבנתי על מה הוא מדבר. הוא נתן לי בום בראש, אני הסתובבתי וקיבלתי בום בראש. ראיתי הרבה אנשים ערבים מסביב**" (עמ' 6 לפרוט').

כשנשאל על טיב ההיכרות בינו לבין הנאשם, השיב המתלונן: "ראיתי אותו קודם במקום אבל לא היינו בקשר. אומרים שהמקום היה בדירה, אני לא יודע".

כשנשאל היכן אירע האירוע השיב המתלונן: "אני לא יודע. היה יהודי שמדבר עברית וסיפר מה היה. המשטרה הביאה אותו". ובהמשך מסר: "איפה החנות של הסודנים אתה עולה ויש כניסה ושם היה בלאגן ומשם ברחתי".

המתלונן מסר בעדותו כי הגם שהוא זוכר את האירוע, הוא אינו זוכר אותו היטב. המתלונן הכחיש שהיה שיכור באותו היום, ולכל היותר לגם מעט בירה. עם זאת, המתלונן הודה כי באותה תקופה צרך מדי יום סם מסוג "נייס גיא", כך בלשונו: "לא הייתי שיכור, לא הייתי מסטול. אני לא שותה, אני רק מעשן 'נייס גיא'. אני כל יום מעשן ב'נייס גיא' ומשתמש. אני היום בגמילה במרכז יום".

המתלונן הכחיש כי זרק בקבוקים או אבנים לעבר המקום שבו נפגע.

12. מנגד, גרסת הנאשם בבית המשפט ובחקירתו במשטרה הציגה תמונה שונה לחלוטין. לדבריו, ביום 7.3.2016 הוא התארח עם חברים נוספים בבית חברו עופר נחמיאס. המתלונן אף הוא הגיע למקום, התיישב לצדו והניח את ידו על רגלו של הנאשם. הנאשם סיפר שביקש מהמתלונן להפסיק להניח את ידו על רגלו, אך הוא שב על מעשהו, ולכן הנאשם דרש מהמתלונן לצאת מביתו של עופר נחמיאס. בשלב זה, כך לדברי הנאשם, הוא אחז במתלונן כדי להקים אותו, ובתגובה המתלונן הכה אותו במכת אגרוף בעינו. לאחר מכן המתלונן ניסה להכות את הנאשם בעזרת בקבוק זכוכית, אך הנאשם מנע זאת בכך שדחף אותו. כתוצאה מכך, נפל המתלונן עם הבקבוק על הרצפה, ולאחר מכן ברח מהמקום, וזרק אבנים לכיוון ביתו ורכבו של בעל הבית, עופר נחמיאס. לטענת הנאשם, כל הקטטה ארעה בביתו של עופר נחמיאס. המתלונן היה שיכור, ואילו הוא עצמו לא היה שיכור, על אף ששתה 2 בקבוקי בירה.

כך בלשונו של הנאשם: "הלכתי לבקר את עופר נחמיאס בביתו, ישבתי אני ועוד כמה חברים עם עופר בבית. בא מוחמד בדאוי וישב לידי, שם יד שלו על הרגל שלי. בקשתי ממנו שיזיז את היד הוא הזיז את היד ואחרי כמה שניות שם עלי עוד פעם את היד שלו על הרגל שלי, אני אמרתי לו מה אתה לא מבין, תזיז את היד. ואז אמרתי לו תצא החוצה הוא אמר לי מי אתה בעל הבית, אמרתי לו שלא ושהנה בעל הבית יושב תשאל אותו אם תצא או לא. בעל הבית אמר תעשו מה שאתם רוצים, תסדרו. אז באתי והחזקתי את מוחמד ביד שלו כדי להקים אותו והוא נתן לי אגרוף בעין. אחרי זה הוא ניסה להחזיק בקבוק בירה ולתת לי מכה עם הבקבוק, דחפתי אותו והוא נפל עם הבקבוק על הרצפה. אחרי זה הוא ברח, לא רדפתי אחריו, הוא היה שיכור ואני שתיתי 2 בקבוקי בירה אבל לא הייתי שיכור, הוא ברח והתחיל לזרוק אבנים לכיוון הבית ועל האוטו של בעל הבית. אחרי זה נכנסתי הביתה, שטפתי פנים והלכתי לישון" (עמ' 13 לפרוט').

כשנשאל הנאשם אודות החבלות שנגרמו למתלונן, השיב: "אני לא יודע איך הוא קיבל את החבלות האלה. אין מצב שכל החבלות שיש לו בגוף נגרמו מזה שדחפתי אותו. אני דחפתי אותו, והוא נפל עם הבקבוק על רצפה ויכול להיות שהוא נחתך משבר של בקבוק אבל החבלות הללו לא ממני. לגבי כל החבלות האחרות יכול להיות שהוא רב עם אנשים בחוץ. אל תשכחי שהוא היה שיכור, היה מסטול לגמרי".

והמשך: "רוב החבלות שיש לו בגוף זה לא ממני. אני רק זוכר שירד לו דם בפנים. שאר החבלות זה בטוח לא ממני".

וכן: "אולי הוא פגע בנפילה בכיסא או בשולחן שהיו במקום".

13. בעימות שקיימה המשטרה בין הנאשם לבין המתלונן, טען המתלונן כי הוא הותקף על ידי שניים: אחד, שחבש כובע, ודחף אותו; והנאשם, שאחז בידו בקבוק זכוכית, גרם לו לחבלות בראשו ובגבו. הנאשם הכחיש את דברי המתלונן וטען כי האחרון הכה אותו במכת אגרוף בעינו, לאחר שניסה להקים אותו ממושב, כדי שיצא מדירת החברים, לאחר שלא נענה לבקשותיו לחדול מלהניח את ידו על רגלו. הנאשם ציין כי לאחר ששניים הוציאו את המתלונן אל מחוץ לבית, הוא זרק אבנים לכיוון ביתו ורכבו של בעל המקום. בתגובה לדברי הנאשם, הכחיש המתלונן כי הניח ידו על רגלו של הנאשם והביע תמיהה הכיחד כל החבלות על גופו נגרמו רק מנפילה. כשנשאל מדוע הנאשם הרביץ לו, השיב שהוא רצה ממנו 10,000 ₪ (ר' דו"ח העימות - ת/10).

14. עופר נחמיאס, בעל הדירה המדוברת מסר את גרסתו במשטרה ביחס לאירוע וזו הוגשה לבית המשפט בהסכמת הצדדים, מבלי שזומן למסור עדות (להלן: "נחמיאס"; ת/13). נחמיאס מסר כי בבוקרו של אותו היום הנאשם נרדם על כיסא מחוץ לביתו, לאחר שלא ישן כל הלילה. המתלונן ראה את הנאשם, ניגש אליו ואחז בידו על מנת להכניסו לתוך הבית כדי שישן במיטתו. כתוצאה מכך, נוצר ביניהם ויכוח שנמשך כשעה וכלל קללות הדדיות. בהמשך אותו היום, בשעות הערב, נפגשו השניים פעם נוספת בדירתו של נחמיאס והוויכוח ביניהם התחדש וכלל איומים הדדיים וחילופי מכות. נחמיאס לא ידע לומר מי מהשניים תקף ראשון ולדבריו הם תקפו זה את זה באותו הזמן ולא נראה כי מישהו מהם הופתע מכך. נחמיאס ציין כי המתלונן פגע בעינו של הנאשם, ואילו הנאשם הגן על עצמו מפני המתלונן. נחמיאס נשאל האם ראה את הנאשם מכה במתלונן בעזרת בקבוק והשיב בשלילה. נחמיאס מסר כי: "שניהם אשמים במקרה הזה. זה לא שאחד מהם לא החזיר ופנה לבקש הגנה ממשטרת ישראל...", אלא שניהם בחרו בתקיפות חוזרות. נחמיאס מסר כי המתלונן יצא לבסוף לבדו מביתו וה"קרב גם נמשך בחוץ, במעבר לחצר שלי במעבר אני לא יצאתי החוצה". לדבריו, לאחר שהמתלונן יצא מביתו הוא השליך אבנים ובקבוקים לכיוון ביתו ורכבו ו"בנס הרכב לא נפגע". נחמיאס סיפר כי הנאשם והמתלונן אינם חברים והם מכירים זה את זה ממפגשים חברתיים בביתו.

15. שני אנשים נוספים, שנכחו באותו הערב בביתו של נחמיאס, מסרו גרסתם במשטרה, ואלה הוגשו בהסכמה, מבלי שעדותם נשמעה בבית המשפט. האחד, אהרון בן ציון דוד (להלן: "אהרון"), אשר מסר כי אינו זוכר אם במועד האירוע היה בביתו של נחמיאס, אך כשנשאל אודות הנאשם והמתלונן השיב: "אני לא יודע מה קרה בדיוק, אבל פתאום ראיתי את שניהם רבים מתווכחים ומתחילים לזוז אחד לעבר השני, אני לא יודע

מי התחיל ועל מה אני גם לא יודע, אני ניסיתי רק להפריד. אהרון מסר שהוא עצמו היה שיכור ולא ידע לומר מי מבין המתלונן או הנאשם הכה ראשון, או האם המתלונן החזיק בקבוק בידו. אהרון ציין כי לנאשם ירד דם מאזור העין והוא עצמו לא ראה האם המתלונן נפצע (ת/11).

השני, בהג'ת ג'עברי (להלן: "בהג'ת"), אשר מסר כי היה במועד האירוע בביתו של נחמיאס, שתה אלכוהול והיה "מסטול מת". כל מה שבהג'ת ידע לומר, שהיה "בלגאן" בין אנשים שהוא אינו מכיר, והוא שמע קללות בערבית (ת/12).

16. המאשימה הציגה, בהסכמת ההגנה, דו"חות פעולה שנערכו על ידי שוטרים שהגיעו למקום, כדלקמן: הראשון, דו"ח פעולה שמילא השוטר לירון לוי (להלן: "לוי") מיום 07.03.2016 בשעה 23:06, בו רשם כי התקבל דיווח משכנה במקום, לפיו באזור החניה יש אדם באמצע הכביש שנראה שיכור או מסומם, כשהוא צועק, משתולל ומאיים שאם הוא לא יעשן הוא יעשה משהו. לוי ציין בדו"ח כי שמע ברקע גבר צועק. לוי הגיע למקום, והבחין באדם כשהוא בגילופין, אשר זוהה כמתלונן. על גופו של המתלונן נצפו שריטה עמוקה בפניו, בליטה בראשו וסימן דקירה בגבו. המתלונן מסר שהוא הותקף באמצעות בקבוק, והופנה לטיפול רפואי בבית החולים (ת/1).

השני, דו"ח פעולה שמילא השוטר רוני אלמוזנינו (להלן: "אלמוזנינו") מיום 07.03.2016 בשעה 23:06, בו רשם כי הגיע למקום עם שני מפקחים, בעקבות אותו דיווח שפירט השוטר לוי בדו"ח שמילא. אלמוזנינו ציין כי הגיע למד"א ושם ראה בן מיעוטים אשר הגיע בעצמו בשל חתך עמוק בלחיו השמאלית, פצע דקירה בגב וחתכים בראשו. צוין כי הפצוע נראה שיכור, לא שיתף פעולה ובקושי ענה לשאלה היכן הוא מתגורר, עד שהופנה לקבלת טיפול רפואי בבית החולים. אלמוזנינו ציין כי שוחח עם השכנה שהזעיקה את המשטרה, וזו מסרה כי היא אינה מכירה את אותו אדם, אך ראתה אותו הולך, הלך ושוב לבדו, כשהוא צועק עם עצמו. שכן נוסף במקום מסר גרסה זהה (ת/2).

17. בנוסף, הציגה המאשימה, בהסכמת ההגנה, דו"ח פעולה שמילא השוטר אמין אבו עג'אג, לפיו למחרת האירוע הגיע לביתו של המתלונן, בליווי שוטרת נוספת. המתלונן פתח את הדלת וסיפר לשוטרים, שהוא הותקף ערב קודם על-ידי שני אנשים, כאשר אחד מהם שבר עליו בקבוק ערק וגרם לו פציעות בראש, בפנים, בגב ובאזור הישבן. המתלונן לא ידע לומר מי הם השניים שתקפו אותו וביקש לבדוק האם יש מצלמות באזור. צוין כי נראו על גופו חבלות חבושות, והוא התלונן על כאבי גב שהקשו על הליכתו, ומשום כך לא הגיע למשטרה כדי למסור עדות (ת/3).

18. עוד הוגש בהסכמה דו"חות פעולה שמילאו השוטרים אולג בורודובסקי ואוראל הלפנבאום, לפיהם למחרת האירוע הם הגיעו לביתו של הנאשם כדי לעצור אותו. צוין כי תחת עינו השמאלית של הנאשם נצפו סימן כחול ונפיחות ועל כף ידו השמאלית נצפה חתך קטן (ת/4 ות/5).

19. יש לציין כי טענת המתלונן לפיה כלל לא היה שיכור קיבלה חיזוק ראייתי משמעותי מתוצאות בדיקות המעבדה שנערכו לו בבית החולים, עוד באותו הלילה סמוך לאירוע, לפיהן רמת האלכוהול בדמו הייתה שלילית. ממכתב השחרור של המתלונן, אשר הוגש אף הוא בהסכמת הצדדים, עולה כי המתלונן מסר שהוא היה מעורב בקטטה עם עוד שני אנשים, נחבל בראשו מבקבוק זכוכית ולאחר מכן נחתך בפניו ובבית החזה. בבדיקה, הובחן אצל המתלונן חתך עמוק בלחיו השמאלית באורך של כ-7 ס"מ, חבלה על הקרקפת וחתכים שטחיים ללא דימום בבית החזה. מהדו"ח עולה כי המתלונן שיתף פעולה באופן חלקי, תלש את העירוי מידו השמאלית, עזב את בית החולים ושב לאחר כשעה להמשך טיפול עד שלבסוף החליט להשתחרר על דעת עצמו, בטרם הושלם הבריור הרפואי, ובניגוד לבקשות הצוות הרפואי להמשיך בבריור ובטיפול בו (ת/6).

20. המאשימה הציגה תמונות של החבלות שעל פניו, ראשו וגופו של המתלונן, רובן חבושות (ת/9); ותמונות של החבלה סביב עינו של הנאשם (ת/14).

21. ביום 9.3.2016 ערכה המשטרה למתלונן מסדר זיהוי תמונות, במהלכו נשאל האם הוא מכיר אישית את זה שפגע בו והשיב על כך בשלילה. המתלונן זיהה את תמונת הנאשם ואמר: "הוא זה שנתן לי אחושרמוטא" והצביע על לחיו הפצועה. הנאשם הוסיף כי אם הייתה מוצגת לו תמונה גדולה יותר הוא היה יודע יותר טוב, והוסיף שהוא ראה אותו פעם עם אנשים, אך אינו מכיר אותו טוב (ת/7).

22. עד כאן עיקר המסכת הראייתית. כפי שצינתי בפתיח, סבורני כי התעוררו ספקות רבים, שלשיטתי אינם מאפשרים קביעת ממצאים מרשיעים כנגד הנאשם, במידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי, ואפרט:

ראשית, לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מגרסאותיהם של הנאשם והמתלונן במהלך עדותם בבית המשפט, לא שוכנעתי להעדיף את גרסת המתלונן על פני זו של הנאשם. אמנם, שוכנעתי כי השניים התקוטטו, נפצעו ונחבלו. כמו כן, התרשמתי כי המתלונן נחבל קשה יותר מהנאשם, בעיקר החבלה שבפניו. עם זאת, אין בידי לקבוע כי החבלות שנגרמו למתלונן, בעיקר זו שבפניו, מקורן במשיכת זכוכית על פניו ולא כתוצאה מנפילה על רהיט או על שברי זכוכית, כגרסת הנאשם. יש לציין כי הנוכחים במקום לא שפכו אור על הנעשה, בעיקר בכל הנוגע לפציעת המתלונן, והמאשימה לא הציגה לבית המשפט חוות דעת פתולוגית בנוגע לטיב החתכים שנגרמו למתלונן, שיתכן והיה בה כדי לפסול את האפשרות שאותן חבלות נגרמו מנפילת המתלונן על רהיט או על שברי זכוכית.

שנית, המתלונן מסר במספר הזדמנויות כי בקטטה בינו לבין הנאשם השתתף אדם שלישי, אך זהותו לא ידועה ולא ידוע מה היה חלקו ומה הייתה "תרומתו" באירוע האלים בין השלושה.

שלישית, התרשמתי מהמתלונן ומדו"חות הפעולה של השוטרים כי באותו המועד הוא היה נתון תחת השפעה של חומרים משני תודעה. אמנם המתלונן הכחיש כי צרך אלכוהול (למעט מעט בירה), ובדיקת הדם שנערכה לו בחדר המיון אישרה זאת, אך הוא אישר כי באותה תקופה נהג לצרוך סמים מסוג "נייס גיא" על בסיס יום-

ימיו. ואכן, נראה כי לא בכדי השכנה שהזעיקה את המשטרה שמעה את המתלונן צועק ברחוב שאם הוא לא יעשן הוא יעשה משהו, וכך גם התרשמו השוטרים שפגשו במתלונן (ר' דו"חות הפעולה של השוטרים, ת/1 ות/2). בעניין זה יש לציין כי התרשמתי שהתנהגות המתלונן באותו הערב הייתה פרועה ואלימה, שכן מלבד הקטטה עם הנאשם ואדם נוסף, היא כללה זריקת אבנים על ביתו ורכבו של נחמיאס, ולאחר מכן בחדר מיון, מיאן לשתף פעולה עם הצוות הרפואי, תלש את העירוי מידו, עזב את חדר המיון, שב למקום לאחר כשעה עד שלבסוף השתחרר על דעת עצמו טרם גמר הברור והטיפול בו. סבורני כי מצבו התודעתי של המתלונן באותו הערב, כפי שניתן ללמוד מהתנהגותו הכללית, מקשה על קבלת גרסתו בכללותה, ובהינתן נטל ההוכחה הדרוש, אין בה די, בהיותה עדות יחידה, להרשעת הנאשם בפלילים בגין עבירות אלימות כלפיו. יתר על כן, אין בידי לדחות את טענות הנאשם לפיהן נאלץ להדוף את המתלונן מפניו כדי להגן על עצמו.

רביעית, המתלונן העיד, לא אחת, כי הוא לא הכיר היטב את הנאשם, וכמובן שאין די בהצבעתו לכיוונו באולם בית המשפט, בעודו יושב על ספסל הנאשמים, לצורך זיהויו. בשל כך, המשטרה מצאה לנכון, ובצדק, לקיים מסדר זיהוי תצלומים, במהלכו זיהה המתלונן את תמונת הנאשם כמי שפגע בו. ברם, מצאתי כי הליך זה לקה בפגם מהותי ושורשי, שיש בו כדי לפגום בהליך כולו, אף אם טענה זו כלל לא נשמעה מטעם ההגנה. ובמה הדברים אמורים? הנאשם טען כי המתלונן הכה בו במכת אגרוף בעינו. המאשימה הציגה תמונות של החבלה בעינו של הנאשם (ת/14). נחמיאס מסר במשטרה כי המתלונן "פתח לו את העין" (ת/13). אהרון מסר במשטרה שלנאשם ירד דם מהעין (ת/11). והנה, מהתבוננות בתמונה של הנאשם, אשר זוהתה כאמור על ידי המתלונן, נראית באופן ברור חבלה בעינו ואדמומיות בולטת מסביבה, וזאת בשונה מיתר המצולמים בשאר התמונות (ת/7). מכאן, מצאתי לתן משקל מזערי למסדר זיהוי התמונות, אף אם תמונתו החבולה של הנאשם הייתה כורח המציאות, בשל מצבו באותה שעה, שכן זו הביאה קרוב לוודאי לזיהויו אך בשל החבלה שבעינו. יתר על כן, מפרוטוקול מסדר הזיהוי ניתן להסיק כי על אף כל האמור המתלונן לא היה משוכנע לחלוטין כי הנאשם הוא זה שתקף אותו, וציין כי לו היו מציגים לו תמונה גדולה יותר היה יודע טוב יותר להצביע על מי שפגע בו. מכאן, קם הספק האם המתלונן זיהה אל נכונה את האדם שפגע בו, ביחוד נוכח מצבו התודעתי באותו הערב, ובהתחשב בכך שבאותה קטטה השתתף אדם שלישי שזהותו אינה ידועה.

23. מכל המקובץ, הספקות שמנתי מונעים קביעת ממצאים מרשיעים כנגד הנאשם, לפיהם הוא הכה את המתלונן בבקבוק זכוכית, ולכל היותר ניתן לקבוע כי הנאשם הדף את המתלונן במהלך קטטה אלימה ביניהם, בה השתתף אדם שלישי, שחלקו לא נודע. אין בידי לשלול את טענת הנאשם כי באותן נסיבות נאלץ להגן על עצמו מפני המתלונן. לכן, אין בידי להרשיע את הנאשם, מחמת הספקות שמנתי, בביצוע עבירת פגיעה כשהעבריינין מזויין.

24. כמו כן, אין בידי להרשיע את הנאשם בעבירה של תגרה במקום ציבורי, היות ושוכנעתי כי הקטטה המיוחסת לנאשם ולמתלונן ארעה בביתו של נחמיאס ובמעבר לחצר שלו, שהינם שטח פרטי ולא ציבורי, ובכל מקרה המאשימה לא הוכחה אחרת. "מקום ציבורי" מוגדר כ"דרך, בנין, מקום או אמצעי תעבורה שיש אותה שעה לציבור זכות או רשות של גישה אליהם, בלא תנאי או בתנאי של תשלום, וכל בנין או מקום המשמש אותה שעה להתקהלות ציבורית או דתית או לבית משפט היושב בפומבי" (ר' סעיף 34כד לחוק העונשין; י.קדמי, על הדין בפלילים, עמ' 2119). המאשימה לא הציגה ראיות אודות מקום התגרה, מלבד

הראיות מהן עולה כי התגרה לכאורה ארעה בשטח פרטי.

סוף דבר

25. מכל המקובץ, הנאשם מזוכה מחמת הספק מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשע"ו, 21 יוני 2016, במעמד הצדדים.